

DE LAATSTE

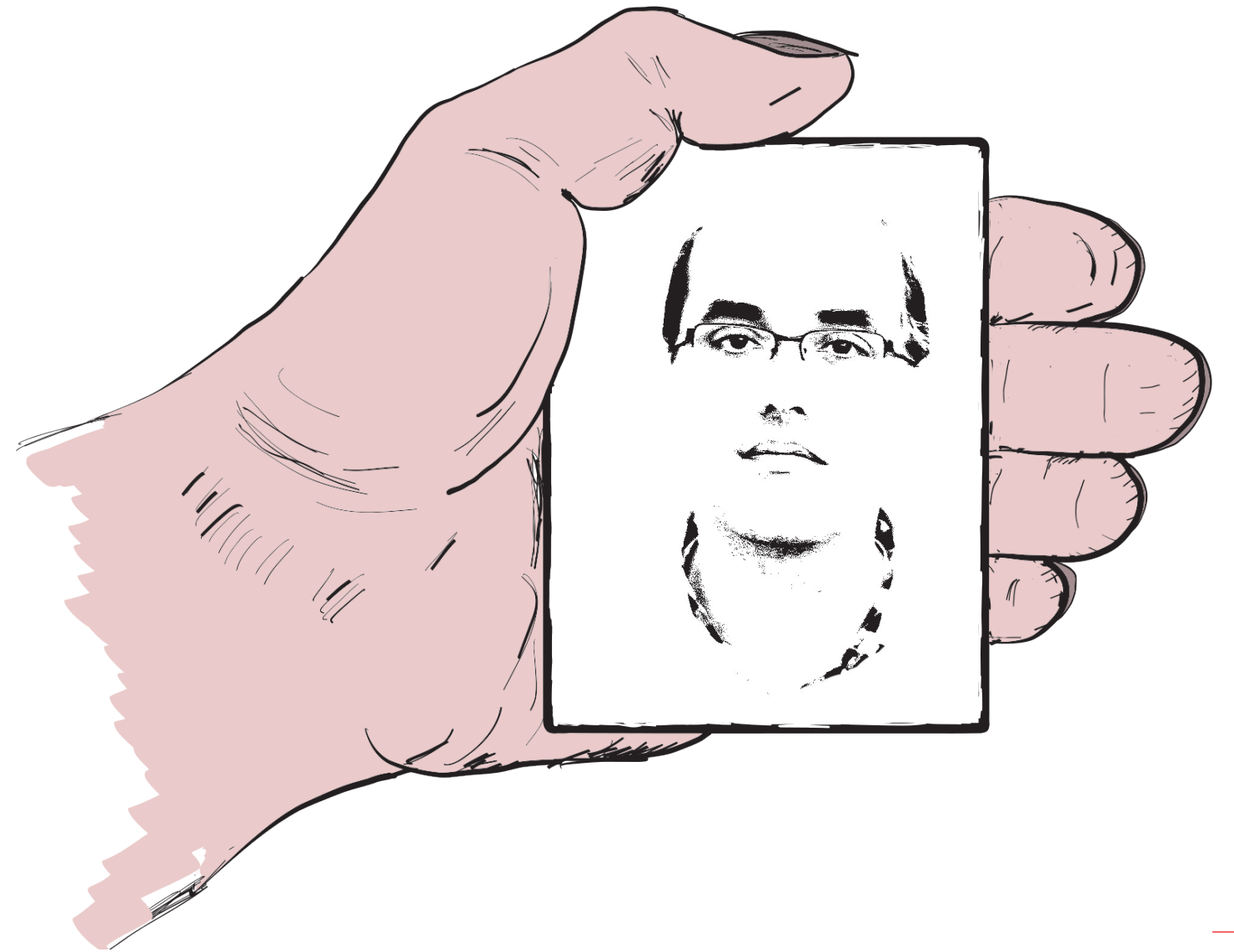
Eens moet de laatste keer zijn. Soms weet je dat niet vooraf en gaat het moment ongemerkt voorbij en soms, zoals in dit geval, weet je het lang van tevoren. Niet iets om de lezer te zeer mee lastig te vallen, maar het was wat vreemd om af te tellen de afgelopen nummers: nog drie te gaan, nog twee, nog een... De laatste. Mijn laatste als hoofdredacteur, mijn laatste als voorzitter van de sectie Performers en mijn laatste *Reflecties*. De lezer is gewaarschuwd voor een auto-necrologie.

Door Erwin Angad-Gaur Illustratie: Robert Swart

Ik startte deze rubriek in 2009 op voorspraak van Hans Kosterman, onder Johnny Lion, die hoofd- en eindredactie van het blad met ijzeren hand uitoefende en de titel voor de rubriek bedacht. De wijzigingen in mijn zinnen en het herformuleren van hele alinea's diende ik nederig te accepteren. (Het was het voordeel van mijn latere positie als hoofdredacteur: de huidige eindredactie laat dat uit zijn hoofd. Maar misschien heb ik van de harde lessen van John ook wel wat geleerd.) Negen jaar geleden, toen ik voorzitter werd van de sectie Uitvoerende Kunstenaars, besloten wij de rubriek 'Van de voorzitter' te schrappen en mijn *Reflecties* voort te zetten, waarbij de voorzitter niet helemaal verdween: privé-mening en mening namens de sectie liepen door elkaar. Dat leverde soms kritiek op en soms positieve reacties, meestal beide even onverwacht; bij stukjes waar zowel ikzelf als de redactie geen bijzondere respons verwacht hadden. Vreemd genoeg valt deze laatste *Reflecties* samen met een mogelijk andere verandering. De afgelopen maanden hebben wij veel overlegd over de toekomst van het blad met de sectie Producenten, met wie wij ook in het

sociaal-culturele (SoCu) beleid meer en meer samenwerken. Wij hoopten begin dit jaar een gezamenlijk Sena Magazine te gaan uitgeven. En vanuit dat nieuwe blad zou ik u hebben kunnen bedanken voor de afgelopen twaalf en een half jaar. Maar corona maakte dat wij andere prioriteiten hadden. Het voornemen zal evengoed (vermoedelijk) nog dit jaar tot uitvoering komen. Ook in dat opzicht kan dit dus de laatste zijn: het laatste *Performers Magazine*, de voorloper van het (waarschijnlijk) komende *Sena Magazine*. Veel van de rubrieken in het blad zullen hetzelfde blijven, kan ik daarbij ter geruststelling of ter verontrusting verklappen, zoals ook een groot deel van de redactie (Anita Verheggen, opmaker Robert Swart en onafhankelijk eindredacteur Jeroen Akkermans) hetzelfde blijft, maar er zal meer redactionele inbreng komen, ook van de producenten: een breder spectrum daarmee. Dat mag – en zal – nu en dan met elkaar in tegenspraak zijn. Dat was altijd ons doel in dit blad: we willen en wilden geen *corporate* magazine maken, maar een blad waarin plek is voor tegenspraak en verschillende visies. Uiteraard leverde dat ons als

redactie wel eens kritiek op, door de Piratenpartij aan het woord te laten, of kritiek op Sena zelf toe te staan, maar het maakt het blad van meer waarde dan een advertentiefolder voor de Goe-de Daden van Sena; een blaadje louter voor haar discipelen. Dat moet en zal, hoop ik, vooral zo blijven. Het zal niet meer aan mij zijn: de sectie en de nieuwe sectie-voorzitter Matthijs van Duijvenbode zullen de toekomst bepalen – al deden zij dat altijd al: voorzitters en hoofdredacteurs hebben een soms overschatte rol; in veel zaken zal daarom weinig veranderen. Zelf blijf ik, op verzoek en benoeming van de sectie, bij Sena betrokken in een nieuwe rol: als lid van de Raad van Toezicht. Een functie meer op afstand, waarbij een opiniërende rubriek als deze, in het eigen blad van Sena, niet goed past, vonden wij. Ook voor toezichthouders geldt de vrijheid van meningsuiting, waarvan ook ik zeker gebruik zal blijven maken in andere media, maar er is voor alles een tijd en een plaats – en het magazine is dat niet. Een functie ook waarin ik tot mijn spijt het sociaal-culturele beleid van Sena niet langer mede zal mogen bepalen. Terecht uiteraard: het is van



groot belang de eigen bevoegdheden van de sectie te koesteren, eigen beleid van performers dat de afgelopen jaren leidde tot invoering van de minimum-gagenorm in ons subsidiebeleid en oprichting van het Muziekproductiefonds, het Upstream fonds (in samenwerking met producenten en het ministerie van OCW) en recent tot het Nationaal Podiumplan. Zeker tijdens de huidige crisis was essentieel dat wij als sectie snel konden schakelen en in samenwerking met onder meer de producenten, de vakbond en met andere achterbannen, waaronder Buma/Stemra en NORMA, bottom-up konden denken. In grote tegenstelling tot het al te vaak gebruikelijke 'Ivoren Toren-denken' in subsidieland. De afgelopen jaren is veel gelukt waar ik als vertrekkend voorzitter trots op kan zijn en waar ik vooral mijn

'HET IS VAN GROOT BELANG DE EIGEN BEVOEGDHEDEN VAN DE SECTIE TE KOESTEREN'

mede-sectieleden voor wil bedanken. Maar ook zijn er een aantal zaken niet gelukt, ondanks ook hun inzet. Het belangrijkste voorbeeld is misschien een rol voor Sena in een eerlijkere verdeling van de opbrengst van online exploitatie (onder meer bij Spotify): een ingewikkelde juridische discussie waarover het laatste woord gelukkig nog niet gesproken is. Een lobby die met steun van Sena Performers zonder meer zal worden voortgezet. (Dat deze laatste alinea sommige lezers opnieuw boos zal maken neem ik graag op de

koop toe – het is mijn feestje.) Graag bedank ik u als lezer van deze rubriek, de aangeslotenen van Sena die mij in de sectie benoemden, het Sena-bureau, mijn mede-sectieleden, de sectie Producenten en in het bijzonder de huidige en voormalige leden van de redactie en de schrijvers en columnisten van Performers Magazine voor de samenwerking in de afgelopen jaren. Afscheid nemen heeft iets weemoedigs; maar gelukkig is een afscheid vaak verre van het einde. Ik wens u alle goeds!